

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΜΑΥΡΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ ΤΗΣ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1966
ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1965

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Ἑλληνικὴ Οἰκονομία.— Οἱ πιστωτικοὶ κανόνες.— Αἱ ἐργασίαι τῆς Τραπεζῆς κατὰ τὸ 1965.— Νέα ὑποκαταστήματα καὶ Πρακτορεῖα.

Κύριοι Μετοχοί.

Μόλις πρὸ μηνὸς ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἠτύχησε νὰ δεξιωθῇ εἰς αὐτοὺς τοῦ χώρου τὰς Α.Α. Μ.Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν, τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς, τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐκπροσώπους τῶν παραγωγικῶν τάξεων καὶ οἰκονομικοὺς παράγοντας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 125ης ἐπετείου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἱδρυτικοῦ αὐτῆς Βασιλικοῦ Διατάγματος.

Ἦτο τεραστία ἡ ἀποστολὴ, τὴν ὁποίαν τὸ νεοπαγὲς Ἑλληνικὸν Κράτος ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τὸ 1841. Τὴν ἐξεπλήρωσε μέχρι κεραίας, ἀναδειχθεῖσα εἰς ἓν ἐκ τῶν σοβαρωτέρων τραπεζικῶν ἱδρυμάτων τῆς Εὐρώπης.

Ἡ συμπλήρωσις τῆς 125ης ἐπετείου εὕρισκε τὴν Τράπεζαν καὶ τὴν Χώραν εἰς τὸ μέσον ἐντατικῶν προσπαθειῶν ἀναπροσανατολισμοῦ τῆς οἰκονομίας ἀπὸ τὰ στενὰ ἐθνικὰ πλαίσια τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ παρόντος αἰῶνος εἰς τοὺς εὐρύτερους χώρους τοῦ Δυτικοῦ κόσμου καὶ ἰδιαίτερος τῆς Ε.Ο.Κ.

Ἰδρυμα Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς συστάσεώς της πολλαπλῶς συνέβαλεν εἰς τὴν προαγωγὴν τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν. Ὅσονδήποτε καὶ ἂν οἱ τομεῖς αὗτοὶ καλύπτονται σήμερον ἀπὸ κρατικῶν προϋπολογισμῶν, ὑπάρχει εὐρὺ περιθώριον διὰ τὴν δρᾶσιν ἐνὸς κοινωνικοῦ ἱδρύματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔτασεν ὡς κύριον σκοπὸν του τὴν ἀντιμετώ-

πισιν ώρισμένων αναγκών, ιδία της Έλληνικής Παιδείας, τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ καλύψῃ ἐξ ὁλοκλήρου ἡ κρατικὴ δραστηριότης. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 311) 16.4.66 Β.Δ. συνεστήθη τὸ «Ίδρυμα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς», τὸ ὁποῖον ἡ κοινὴ γυνικὴ ὑπεδέχθη μὲ πολλὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ μεγάλαν προσδοκίαν.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ὁ κύριος Διοικητὴς, ἀφοῦ ὑπεγράμμισε τὴν συνέχισιν τῆς ἀνοδικῆς πορείας τῆς οἰκονομίας κατὰ τὸ 1955, συνεπέραναν ὅτι αἱ ἐξελίξεις τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς οἰκονομίας ἐν τῇ συνόλῳ τῆς κατὰ τὸ 1965 δὲν εἶναι δυσμενεῖς. Παρὰ ταῦτα, τὸ 1965 ὑπῆρξεν ἔτος δοκιμασίας διὰ τὴν ἑλληνικὴν οἰκονομίαν. λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῆς πιέσεως ἐπὶ τῶν τιμῶν, εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ χρυσοῦ καὶ εἰς τὸ ἰσοζύγιον τῶν ἐξωτερικῶν πληρωμῶν.

Ἴσοζύγιον πληρωμῶν.

Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο θέμα, εἰδικώτερον, ἐτόνισεν ὅτι μείωσις τῶν συναλλαγματικῶν διαθεσίμων τῆς τάξεως τῶν 30 ἑκατ. δολλαρίων ἐπὶ συνόλου ἐξωτερικῶν συναλλαγῶν 1.200 ἑκατ. δολλαρίων δὲν εἶναι θανάτον νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὑπερεάζει αἰσθητῶς τὴν ἐξωτερικὴν ἰσχὺν τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας. Ἰδίᾳ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν θετικαὶ προοπτικαὶ περαιτέρω σημαντικῆς αὐξήσεως τῶν συναλλαγματικῶν εἰσπράξεων, τόσον ἐξ ἐξαγωγῶν ὅσον καὶ ἐξ ἀδύλων πόρων καὶ εἰσροῆς κεφαλαίων.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας καὶ προοπτικὰς αὐτάς, συνέχισεν ὁ κ. Διοικητὴς, ἀντυχίαι διὰ τὸ ἰσοζύγιον τῶν ἐξωτερικῶν πληρωμῶν θὰ ἐδικαιολογοῦντο μόνον ἐφ' ὅσον θὰ ἀπεδεικνύετο ἀδύνατος ἡ προσαρμογὴ τῆς ζήτησεως δι' εἰσαγωγὰς πρὸς τὰς δυνατότητας αὐξήσεως τῶν τρεχουσῶν συναλλαγματικῶν εἰσπράξεων καὶ ἀντλήσεως καταλλήλων πόρων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Δαπάναι καὶ ἐπενδύσεις τοῦ Δημοσίου.

Εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἀπαιτουμένων προσαρμογῶν θὰ συμβάλῃ σημαντικῶς ἡ ἀνάσχεσις τῆς αὐξήσεως τῶν τρεχουσῶν δαπανῶν τοῦ Δημοσίου. ἡ ἐξασφάλισις τῆς ὑγιоῦς χρηματοδοτήσεως τοῦ προγράμματος δημοσίων ἐπενδύσεων καὶ ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἤδη ἀποδέσμευσις τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας ἀπὸ τὸν χρυσόν.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ἐκ τῶν σημείων αὐτῶν, εἶναι οὐσιῶδες νὰ παρατηρηθῇ ὅτι τὸ συνολικὸν μέγεθος τῶν δημοσίων δαπανῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου καλύψεώς των, ἀποτελεῖ σημαντικὸν ἐπεκτατικὸν παράγοντα τῆς συνολικῆς ζήτησεως.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, αἱ δημόσιαι δαπάναι, περιλαμβανομένων καὶ τῶν δαπανῶν ἐπενδύσεων καὶ τῶν δαπανῶν διὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ ἀποθεματοποίησην ἀγροτικῶν προϊόντων, γυξήθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, μὲ ἰδιαίτε-
 ρως ταχὺν ρυθμόν. Ἀντιπροσωπεύουν ἤδη ποσοστὸν μεταξὺ τοῦ ἐνὸς τετάρτου καὶ τοῦ ἐνὸς τρίτου τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Ἐνέχει διὰ τοῦτο ὅλως ἰδιαίτεραν
 σημασίαν ἡ συγκράτησις τῆς περαιτέρω αὐξήσεώς των, καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτῇ
 ἔρχεται σχεδὸν εἰς ἴσην μοῖραν πρὸς τὴν ἀνάγκην τῆς ὑγιоῦς καλύψεώς των.

Εἶναι οὐσιώδεις ἐπίσης νὰ ἐπανεξετασθῇ ἡ σύνθεσις τοῦ προγράμματος τῶν
 δημοσίων ἐπενδύσεων, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ περιλαμβανόμενα εἰς αὐτὸ μικρό-
 τερα, τοπικῆς σημασίας ἔργα. Τὰ ἔργα αὐτὰ πρέπει νὰ ἐντάσσωνται εἰς γενικώ-
 τερα περιφερειακὰ προγράμματα ἀναπτύξεως μὲ σαφεῖς ἀντικειμενικοὺς σκο-
 πούς. Διότι ἄλλως δὲν ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἐπιδιωκόμενὴν μονιμωτέραν βελτίωσιν
 τῆς παραγωγῆς καὶ τοῦ εἰσοδήματος τῶν ἀγροτικῶν περιοχῶν, εἰς πολλὰς δὲ
 περιπτώσεις παραμένουν καὶ ἀναξιοποίητα. πρᾶγμα τὸ ὅποιον σημαίνει σοβα-
 ρὰν σπατάλην πόρων.

Ἡ κερδοσκοπία ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ.

Σημαντικὸν διαταρακτικὸν παράγοντα καὶ εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ πι-
 στωτικοῦ συστήματος, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς οἰκονο-
 μίας, ἀπετέλεσε κατὰ τὸ 1965 ἡ ἔντασις τῆς κερδοσκοπίας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ.

Ὑπὸ τὰς ἰσχυροῦσας σήμερον εἰς τὴν ἐλληνικὴν οἰκονομίαν συνθήκας μὲ
 τὸν τεράστιον ὄγκον τῶν ρευστῶν διαθεσίμων εἰς χεῖρας τοῦ κοινοῦ, ἡ πολιτικὴ
 τῶν παρεμβάσεων εἰς τὴν ἀγορὰν χρυσοῦ ἀπεδείχθη ὄχι μόνον ἀνεργὸς ἀλλὰ
 καὶ ἐπιζημία διὰ τὴν ὅλην νομισματικὴν καὶ ἰσορροπίαν. Ὑπῆρξε διὰ τοῦτο
 ὀρθὴ ἡ ἀπόφασις τῶν νομισματικῶν ἀρχῶν νὰ διακόψουν τὴν πολιτικὴν τῶν
 ρυθμιστικῶν παρεμβάσεων. Τὸ πόσον ὠρμος ἦτο ἡ ἐλληνικὴ οἰκονομία διὰ τὴν
 ἀπαλλαγὴν τῆς ἀπὸ τὸν χρυσόν, ἀπεδείχθη ἐκ τοῦ ὅτι ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν
 ἐπανήλθεν εἰς χεῖρας τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῶν κατὰ
 τὴν τελευταίαν διετίαν πωληθεισῶν χρυσῶν λιρῶν.

Ἡ κυριώτερα ὄντως ἐγγύησις τῆς νομισματικῆς καὶ ἰσορροπίας καὶ τῆς
 ἐξωτερικῆς ἰσχύος τῆς δραχμῆς, ἀφ' ἧς ἀποκατεστάθησαν ὑγιεῖς πιστωτικαὶ
 καὶ νομισματικαὶ συνθήκαι, ἔγκειται εἰς τὴν ἱκανότητα τῆς ἐλευθέρως ἱκανο-
 ποιήσεως τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐλληνικῆς οἰκονομίας δι' εἰσαγωγὰς καὶ λοιπὰς
 τρεχούσας συναλλαγματικὰς δαπάνας καὶ ὄχι εἰς τὴν δυνατότητα τῆς ἱκα-
 νοποιήσεως τῆς ζήτησεως δι' ἀποθησαυρισμόν.

Ἡ ἐνεργὸς Κοινωνικὴ Πολιτικὴ.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀμφισβητηθῇ ἡ ἀνάγκη ἐφαρμογῆς συνεποῦς πολι-
 τικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρωπίνου δυναμικοῦ τῆς Χώρας. Ἡ ταχεῖα βελτίωσις
 καὶ ἐπέκτασις τῶν εὐκαιριῶν δι' ἐκπαίδευσιν, ἡ βελτίωσις τοῦ ἐπιπέδου ὑγείας

τοῦ πληθυσμοῦ, ἢ ἐμπέδωσις τοῦ αἰσθήματος τῆς οἰκονομικῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς προοπτικῆς βελτιώσεως τοῦ ἐπιπέδου διαβιώσεως, ἀποτελοῦν βασικούς πα-
ράγοντας διὰ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ κλίματος αἰσιοδοξίας. τὸ ὅποιον προϋποθέ-
τει ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις, ἔχει ὅπου αὕτη βασίζεται κατὰ μέγα μέρος εἰς
τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν.

Αὐξήσις εἰσοδημάτων πέραν αὐξήσεως παραγωγῆς.

Εἰς ὅλας τὰς χώρας ἢ ταχεῖα ἐπέκτασις τῶν χρηματικῶν εἰσοδημάτων ἀπο-
εβαίνει ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ἐσωτερικὴν νομισματικὴν σταθερότητα καὶ τὴν
νομισματικὴν ἰσορροπίαν, ἐφ' ὅσον ὑπερβαίνει παγίως καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὸν
ρυθμὸν αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς παραγωγικότητος, ἀφ' ἑνός, καὶ
τῆς ἰκανότητος τοῦ ἀναδιανεμητικοῦ μηχανισμοῦ ὁ ὅποιος εἶναι ἐγγενὴς εἰς
τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν, ἀφ' ἑτέρου.

Ἀποτελεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν παγίαν πολιτικὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ τοῦ
μηχανισμοῦ τῶν δημοσίων ἐσόδων καὶ δαπανῶν νὰ καλύπτεται τμημα μόνον
τῆς πραγματικῆς δαπάνης ἐφαρμογῆς τῆς πολιτικῆς ἀνακατανομῆς τῶν εἰσο-
δημάτων. Σημαντικὸν μέρος τοῦ κόστους τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἐπιπίπτει εὐ-
θέως ἐπὶ τοῦ καταναλωτικοῦ κεινοῦ, διὰ τῆς στηρίξεως τῶν τιμῶν ὠρισμένων
προϊόντων εἰς ἐπίπεδα αἰσθητῶς ὑψηλότερα τῶν διεθνῶν.

Ἡ δαπάνη διὰ τὴν συγκέντρωσιν γεωργικῶν προϊόντων, ἰδίᾳ δὲ σίτου,
καπνοῦ καὶ ἐλαιολάδου, κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ὑπερέβη τὰ 10 δισεκ.
δραχμῶν. Σημαντικὸν δὲ τμημα τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ παραμένει εἰσέτι ἐν κυκλοφο-
ρίᾳ, λόγῳ τῆς δυσχερείας διαθέσεως τῶν δημιουργηθέντων πλεονασμάτων. Τὸ
κόστος αὐτῆς τῆς πολιτικῆς ἦτο οὕτω αἰσθητῶς μεγαλύτερον τῶν ἀναγραφόμε-
νων εἰς τὸν κρατικὸν προϋπολογισμὸν πιστώσεων δι' ἐπιδοτήσεις, παραμεῖναν
δὲ ἔκτος τοῦ δημοσιονομικοῦ μηχανισμοῦ δὲν ἀντεσταθμίσθη ἀπὸ τὸν ἀναδι-
ανεμητικὸν μηχανισμὸν τοῦ προϋπολογισμοῦ, οὔτε ἀπὸ ἀντλήσιν κεφαλαίων ἐκ
τῆς ἐθνικῆς ἀποταμιεύσεως. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ ἀνα-
ζητηθοῦν εἰς σημαντικὴν ἑκτασιν καὶ τὰ αἷτια τῶν διαταραχῶν αἱ ὅποιαι ἐνε-
φανίσθησαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν οἰκονομίαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Δέον συνεπῶς νὰ ἀποτελέσῃ βασικὴν ἀρχὴν τῆς ἀκολουθουμένης πολιτικῆς,
ὅτι καθ' ὃ μέτρον θεωρεῖται ἀναγκαῖα ἡ πέραν τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς
ἐνίσχυσις τῶν χρηματικῶν εἰσοδημάτων ὠρισμένων κατηγοριῶν τοῦ πληθυσμοῦ,
αὕτη θὰ πρέπει εὐθέως νὰ καλύπτεται ἐκ τῶν φορολογικῶν ἐσόδων τοῦ Κρά-
τους καὶ κατὰ τὸ δυνατόν ἐντὸς τῆς περιόδου κατὰ τὴν ὁποίαν αὕτη πραγμα-
τοποιεῖται. Ἐναὶ ἐπίσης ἀναγκαῖον νὰ ἀποφεύγεται ἡ ἐνίσχυσις τῶν εἰσοδημά-
των διὰ τῆς στηρίξεως τῶν τιμῶν. Ὅρθον εἶναι νὰ ὑπολογίζωνται αἱ παρε-
χόμεναι ἐνισχύσεις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὀλικοῦ εἰσοδήματος τοῦ παραγωγοῦ, ὥστε
νὰ λαμβάνωνται πλήρης ὑπ' ὄψιν καὶ αἱ μεταβολαὶ τῆς συγκριτικῆς ἀποδόσεως
τῶν διαφορῶν καλλιεργειῶν.

Φορολογικὴ Πολιτικὴ.

Παραλλήλως ὅμως ἐπιβάλλεται καὶ κατάλληλος προσαρμογὴ τῆς φορολογικῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους. Ὁ κύριος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς προσαρμογῆς αὐτῆς θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ μετατροπὴ τῆς ἐμμέσου φορολογίας, ὥστε νὰ καταστῇ καὶ κοινωνικῶς δικαιοτέρα καὶ περισσότερο προοδευτικὴ. Ἦδη εἰς πολλὰς ἀνεπτυγμένους χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀναγνωρίζεται ἡ ἀνάγκη αὐτῆ. τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον ἔχει καταστῇ πλέον σαφές ὅτι σημαντικὸν αἷμα τῆς ἀμέσου φορολογίας, ἰδίως ὑπὸ συνθήκας ταχείας αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ζητήσεως, ἐπιρρίπτεται τελικῶς ἐπὶ τῶν τιμῶν. Εἰς τὴν ἑλληνικὴν περίπτωσιν, ἡ ἀνάγκη τῆς προσαρμογῆς εἶναι ἔτι μᾶλλον ἐπιτακτικὴ, λόγῳ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἀμέσου φορολογίας, πολλὰ τῶν ὁποίων ὀφείλονται εἰς τὸ στάδιον ἀναπτύξεως τὸ ὅποιον διέρχεται ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία καὶ εἰς τὸ χαμηλὸν ἐπίπεδον τοῦ εἰσοδήματος. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναπροσαρμογὴ τῆς ἐμμέσου φορολογίας ἀποτελεῖ τὴν καλυτέραν μέθοδον ἐλέγχου τοῦ ὕψους καὶ τῆς συνθέσεως τῆς καταναλωτικῆς ζητήσεως, ταυτοχρόνως δὲ συνδέει τὴν φορολογικὴν ἐπιδάρυσιν πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀνακατανομὴν τῶν εἰσοδημάτων.

Ὁ ρόλος τῶν ἐξαγωγῶν.

Αἱ ἐξελίξεις τῶν τελευταίων ἐτῶν ὑπογραμμίζουν ἐπίσης τὴν ἀδυναμίαν στηρίζεως τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, εἰμὴ μόνον σχετικῶς βραχυχρόνιως, ἐπὶ τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἐσωτερικῆς ζητήσεως.

Ἐν τῶν χριστιμωτέρων θεμάτων, συνεπῶς, διὰ τὴν μελλοντικὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τόπου ἀποτελεῖ ἡ αὐξήσις τῶν ἐξαγωγῶν, ἡ ἐξέλιξις τῶν ὁποίων παρὰ τὰ κατὰ καιροὺς ληφθέντα μέτρα δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὴ.

Νέαι μέθοδοι, συνεπῶς, θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν, αἱ ὁποῖαι νὰ λαμβάνουν πλήρως ὑπ' ὄψιν τὴν πραγματικὴν φύσιν τοῦ προβλήματος καὶ νὰ ἐφαρμοσθοῦν μὲ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν καὶ τῶν ἐπιτελικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Κράτους καὶ τῶν μεγάλων χρηματοδοτικῶν ὀργανισμῶν καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπιχειρηματιῶν. Εἰς τινὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐφηρμόσθη, διὰ τὸν ταχὺν ἐκσυγχρονισμόν τῆς οἰκονομίας των μεταπολεμικῶς, ἡ μέθοδος τοῦ προγραμματισμοῦ «διὰ τῆς πειθοῦς», βάσει τῆς ὁποίας, κατόπιν ἐξειδικευμένης μελέτης κατὰ κλάδον δραστηριότητος, κατεστρώνετο ἀπὸ κοινῶν μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων παραγωγῶν, τοῦ κράτους καὶ τῶν χρηματοδοτικῶν ὀργανισμῶν, συγκεκριμένον σχέδιον δράσεως, μὲ σαφεῖς ἀντικειμενικοὺς σκοποὺς, ἡ ἐπίτευξις τῶν ὁποίων ἐνισχύετο πολλαπλῶς καὶ προνομιακῶς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὑπὸ τοῦ κράτους καὶ τῶν πιστωτικῶν ἰδρυμάτων.

Ἐἶναι ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ δοκιμασθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τοιούτων μεθόδων καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι ἡ ἀπαιτούμενη ταχεῖα ἐπέκτασις τοῦ παραγωγικοῦ δυναμικοῦ τοῦ ἰδιωτικοῦ τομέως τῆς οἰκονομίας καὶ ὁ παράλληλος ἀναπροσανατο-

λισμός της παραγωγής προς τὸ ἐξωτερικὸν ἀποτελοῦν τεράστιου μεγέθους ἐγχείρημα, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποῖου ἡ εὐθύνη δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βαρύνῃ μόνον τὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ μάλιστα δρώσας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεχωρισμένως.

Παραλλαγαὶ τῆς μεθόδου αὐτῆς εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθοῦν καὶ εἰς τὸν γεωργικὸν τομέα πρὸς μονιμωτέραν καὶ ὀργανικωτέραν ἐνίσχυσιν τοῦ εἰσοδήματος τῶν παραγωγῶν, διὰ τῆς συνδέσεώς του πρὸς αὐξανόμενον ρεῦμα ἐξαγωγῶν πρὸς τὰς μεγάλας καὶ διευρυνομένας καταναλωτικὰς ἀγοράς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ΟΙ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ἀνάγκη μεταρρυθμίσεων.

Ἀφοῦ ἀνέλυσε τὰς σημειωθείσας κατὰ τὸ 1965 ἐξελίξεις εἰς τὰς καταθέσεις καὶ τὰς χορηγήσεις πρὸς τὴν οἰκονομίαν καὶ ὑπεγράμμισεν ὅτι, παρὰ τὰς παροδικὰς στενότητας, ἡ αὐξησις τῆς χρηματοδοτήσεως ὑπῆρξεν ἀνάλογος πρὸς τὴν αὐξήσιν τῆς παραγωγῆς, ὁ κύριος Διοικητὴς ἐτόνισε τὰ ἀκόλουθα :

Τὸ ἰσχύον σύστημα συνδυασμοῦ ποσοτικῶν καὶ ποιοτικῶν ἐλέγχων τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον ἐξευλίχθη ὑπὸ τὸ κράτος συνθηκῶν διαφόρων τῶν σημερινῶν, χρήζει προσαρμογῆς. Οἱ ἰσχύοντες σήμερον ποσοτικοὶ ἐλεγχοὶ εἶναι δύο κατηγοριῶν : ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν εἰς τὸν ἑλεγχον τῆς συνολικῆς ρευστότητος τῶν τραπεζῶν καὶ ἐπηρεάζουν τὴν δυνατότητα ἐπεκτάσεως τῶν πιστώσεων ἐν γένει, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συνδέονται πρὸς τὴν κατανομήν τῶν τραπεζικῶν πιστώσεων μεταξὺ τῶν διαφόρων δραστηριοτήτων καὶ συνδυάζονται μὲ τὴν ἀκολουθουμένην πολιτικὴν διαφορισμῶν τῶν ἐπιτοκίων.

Ἡ δευτέρα αὕτη κατηγορία τῶν ποσοτικῶν ἐλέγχων εἶναι ἰδιαίτερος σκόπιμον νὰ μελετηθῇ, τόσον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ἐπιπτώσεών τῆς ἐπὶ τῆς εὐρύθμου λειτουργίας τοῦ πιστωτικοῦ συστήματος ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἀποτελεσματικότητός τῆς ὡς μέσου ἐνισχύσεως ὀρισμένων εὐνοουμένων κατηγοριῶν δραστηριοτήτων καὶ ἀποθαρρύνσεως τῆς διαρροῆς πιστωτικῶν μέσων πρὸς μὴ ἐπιθυμητοὺς σκοποὺς. Τοῦτο δέ, διότι :

Π ρ ὠ τ ο ν, ἔχουν ἀναπτυχθῇ εἰς τοιαύτην ἔκτασιν αἱ ἰδιωτικαὶ πιστωτικαὶ σχέσεις, ὥστε ἡ ἔμμεσος χρηματοδότησις μὴ σκοπῶν δραστηριοτήτων, εἴτε ἀκόμη καὶ ἡ ἔμμεσος χρηματοδότησις ἐπιχειρήσεων αἱ ὁποῖαι δὲν συγκεντρώνουν τὰς ἀπαραίτητους προϋποθέσεις διὰ νὰ πισοδοτηθοῦν, νὰ ἀποτελῇ μόνιμον χαρακτηριστικὸν τῆς λειτουργίας τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας, ἐκφεύγον τῶν δυνατοτήτων ἐλέγχου τῶν πιστωτικῶν ἰδρυμάτων μὲ σοβαρὰς δυσμενεῖς συνεπείας ἐπὶ τῆς ρευστότητος καὶ σταθερότητος τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.

Δ ε ὕ τ ε ρ ο ν, μὲ τὴν σημερινὴν ἔκτασιν πιστωτικῶν μέσων, ἡ ἐλκυστικότης τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τοποθετήσεων συνδέεται μὲ τὴν ἀκολουμέ-

νὴν πολιτικὴν διαφθορὰν τῶν ἐπιτοκίων καὶ ἔχει μὲ τὴν φύσιν τῆς χρηματοδοτουμένης δραστηριότητος.

Τὸ ἐφαρμοζόμενον ἐν Ἑλλάδι σύστημα ἐσωτερικῆς ἐπιδότησεως τῶν ἐπιτοκίων ὠρισμένων κατηγοριῶν χορηγήσεων, θεωρουμένων ὡς ἰδιαίτερας οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς σκοπιμότητος, δὲν ἔχει μόνον ἀποσυνδέσει τὰ ἐφαρμοζόμενα ἐπιτόκια ἀπὸ τῆς συνθήκης τῆς ἀγορᾶς, μὲ δυσμενῆ ἀποτελέσματα ἐπὶ τῆς ἀποδοτικότητος τῶν τραπεζῶν, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ βασικὸν παράγοντα διατήρησεως καὶ ἐπεκτάσεως τῶν ποσοτικῶν ἐλέγχων, ἔτι πλέον δὲ καθιστᾷ ἰδιαίτερος δυσχερῆ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἐπιτοκίου ὡς ρυθμιστικοῦ παράγοντος τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως πιστωτικῶν μέσων καὶ τῆς ἰσορροπίας εἰς τὴν χρηματοαγοράν.

Προτεινόμενα μέτρα.

Εἶναι: οὐσιώδεις, συνεπῶς, πρὸ τῆς λήψεως οἰοῦντο νέου μέτρου ποσοτικοῦ ἐλέγχου, διὰ τῆς μεθόδου τῆς δεσμεύσεως ποσοστοῦ τῶν διαθέσιμων τῶν ἐμπορικῶν τραπεζῶν δι' ὠρισμένας κατηγορίας χορηγήσεων, νὰ ἀντιμετωπισθοῦν τὰ βασικὰ προβλήματα τὰ ὅποια τὸ μέχρι τοῦδε ἰσχύον σύστημα ἔχει δημιουργήσει. Καὶ εἰδικώτερον :

Π ρ ὠ τ ο ν, νὰ ἐπιδιωχθῇ, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἐνδιαφερομένων παραγωγικῶν τάξεων, ἡ ἀναθεώρησις τῶν περιορισμῶν τῆς χρηματοδοτήσεως τοῦ ἐμπορίου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν κατάλληλον προσαρμογὴν τῶν κανόνων πιστοδοτήσεως τῆς διομηχανίας, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ προοδευτικὴ ἐξυγίανσις τῶν διομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπὸ πλευρᾶς κεφαλαίου κινήσεως.

Δ ε ὑ τ ε ρ ο ν, νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τοῦ καταλλήλου πρὸς τοῦτο μηχανισμοῦ μία εὐλόγος πολιτικὴ καταναλωτικῆς πίστεως εἰς ὅσας περιπτώσεις κρίνεται τοῦτο σκόπιμον πρὸς προώθησιν τῆς παραγωγῆς. Ἐρευνα διεξαχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἰσχύον σύστημα χρηματοδοτήσεως τῶν ἐπὶ πίστῳ πωλήσεων διαρκῶν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν παρέχει σημαντικὰς δυνατότητας πιστωτικῶν διαρροῶν, ὁδηγεῖ εἰς ἐπιβάρυνσιν τοῦ καταναλωτοῦ, κατὰ 20% περίπου ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν προϊόντων καὶ δημιουργεῖ κινδύνους διὰ τὰς διομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, οἱ ὅποιοι —καίτοι πρὸς τὸ παρὸν εἶναι μικροί— βαλύνουν ταχέως αὐξανόμενοι.

Τ ρ ῖ τ ο ν, νὰ ἐξισωθῇ ἡ ἀποδοτικότης διὰ τῆς τραπεζικῆς τῶν διαφόρων κατηγοριῶν χρηματοδοτήσεως, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν θεθαίως ἴσων ὁρῶν ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῶν χορηγήσεων, τὴν ρευστότητα καὶ τὴν ἐπάρκειαν τῶν παρεχομένων ἀσφαλειῶν. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ καταργηθῇ ἡ ἐπιδότησις τῶν ἐπιτοκίων εἰς ὅσας περιπτώσεις τοῦτο θεωρεῖται ὡς βασικῆς σημασίας κίνητρον διὰ τὴν προώθησιν τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς Χώρας. Ὅα πρέπει ὅμως νὰ ἐξευρεθοῦν ἄλλαι μέθοδοι ἐπιδότησεως τῶν χορηγήσεων τούτων, αἱ ὅποια δὲν ἀντιβαίνουν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον τραπεζικὴν πρακτικὴν

και δὲν παρεμποδίζουν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀπαιτουμένης ἀπὸ τὰς ἐκάστοτε διαμορφουμένης γενικωτέρας νομισματικᾶς καὶ πιστωτικᾶς συνθήκας ἐλαστικῆς πολιτικῆς ὡς πρὸς τὰ ἐπιτόκια. Εἶναι βασικῆς σημασίας νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ἐπέκτασις τῶν ποσοτικῶν ἐλέγχων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς μέτρα σκοποῦντα εἰς ἔμμεσον βελτίωσιν τῆς ἀποδοτικότητος διὰ τὰς τραπεζικὰς ὠρισμένων κατηγοριῶν εὐνοουμένων χορηγήσεων, ἐπιτείνει τὰς ἀδυναμίας τοῦ ἐν ἰσχύϊ συστήματος ἐσωτερικῆς ἐπιδότησεως τῶν ἐπιτοκίων, δὲν ὁδηγεῖ εἰς πραγματικὴν βελτίωσιν τῆς κατανομῆς τῶν τραπεζικῶν πιστώσεων, περιχλείει δὲ καὶ τὸν κίνδυνον δημιουργίας νοσηρῶν πιστωτικῶν καταστάσεων, διὰ τῆς ἐξασθενήσεως τῶν ἐφαρμοζομένων πιστωτικῶν χρητηρίων.

Ἡ πιστοδότησις τῆς Βιοτεχνίας.

Ἡ ἐπίλυσις τῶν ἀνωτέρω προβλημάτων θὰ καταστήσῃ δυνατὴν καὶ τὴν ρεαλιστικὴν ἀντιμετώπισιν ὠρισμένων εἰδικῶν θεμάτων, ὡς εἶναι ἡ πιστοδότησις τῆς Βιοτεχνίας.

Ἡ Βιοτεχνία ἀποτελεῖ ἰδιαίτερος δυναμικὸν καὶ δημιουργικὸν κλάδον τῆς ἔθνικῆς παραγωγῆς, τοῦτο δὲ ἰσχύει ἰδίως διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις ἐκείνας, αἱ ὅποιαι συγκεντροῦνται εἰς τὴν ἐξειδικευμένην παραγωγὴν προϊόντων ἀπαιτούντων εἰδικὴν κατεργασίαν μὲ ὑψηλὴν συμμετοχὴν εἰδικευμένης ἐργασίας. Ἡ θετικὴ ἐνίσχυσις τῆς παραγωγῆς τῶν βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν ἀποτελεῖ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην καὶ δύναται νὰ συμβάλῃ οὐσιασδῶς ὅχι μόνον εἰς τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Χώρας, ἀλλὰ καὶ ἰδίως εἰς τὰς ἐξαγωγάς. Μία τοιαύτη πολιτικὴ ἀπαιτεῖ συγκεκριμένην μελέτην ἐκάστης περιπτώσεως ὑπὸ καταλλήλων ὀργάνων, οὕτως ὥστε νὰ παρέχωνται θετικαὶ κατευθύνσεις καὶ δόθῃαι εἰς τοὺς βιοτέχνους, πέραν τῆς μακροπροθέσου δανειακῆς ἐνισχύσεώς των, καὶ νὰ ἀποφεύγωνται ἀτυχεῖς ἐπενδύσεις, αἱ ὅποιαι καὶ τοὺς βιοτέχνους πολλαπλῶς ζημιοῦν καὶ ἐμπλοκάς δημιουργοῦν εἰς τὸν τραπεζικὸν μηχανισμόν. Παραλλήλως, συνεπῶς, πρὸς τὴν λειτουργίαν τοῦ ἀντιμετωπιζομένου μηχανισμοῦ παροχῆς ἐγγυήσεων διὰ μακροπρόθεσμα δάνεια πρὸς τὴν Βιοτεχνίαν, πρέπει νὰ ὀργανωθῇ καὶ ὁ ἀπαιτούμενος μηχανισμὸς μελέτης τῶν πρὸς χρηματοδότησιν προτεινομένων βιοτεχνικῶν ἐπενδύσεων. Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτάς δὲν θὰ ὑπάρξουν δυσχέρειαι διὰ τὴν ἐπαρκῆ μακροπρόθεσμον χρηματοδότησιν τῆς βιοτεχνίας ἐκ μέρους τῶν ἐμπορικῶν τραπεζῶν καὶ ἀνευ ἐπιβολῆς ὑποχρεώσεως εἰς τὰς τραπεζικὰς ὅπως τοποθετοῦν συγκεκριμένον ποσοστὸν τῶν διαθέσιμων των εἰς δάνεια διὰ παγίας ἐγκαταστάσεις βιοτεχνικῶν, θὰ ἀποφευχθῇ δὲ καὶ ὁ κίνδυνος σημαντικῆς σπατάλης πόρων. Ἐξ ἄλλου, τὸ θέμα τῆς ἐκ τόκων ἐπιβαρύνσεως τῶν βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων δύναται νὰ ρυθμισθῇ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς γενικῆς ἀναθεωρήσεως τῆς μέχρι τοῦδε πολιτικῆς ὡς πρὸς τὰ ἐπιτόκια τῶν ἰδιαίτερας οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς σκοπιμότητος χορηγήσεων.

ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1965

Καὶ κατὰ τὸ ὑπὸ ἀνασκόπησιν ἔτος, αἱ ἐργασίαι τῆς Τραπεζῆς ἐσημείωσαν οὐσιώδη αὐξήσιν. Οὕτω τὸ συνολικὸν ὕψος τοῦ Ἰσολογισμοῦ ἀνῆλθεν εἰς 39,2 δισεκ. δρχμῶν, ἔναντι 37 δισεκ. δρχμῶν τοῦ προηγούμενου ἔτους, καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὑπερέβησαν τὰ τῆς προηγούμενης χρήσεως.

Οἱ κυριώτεροι λογαριασμοὶ ἐξεκλήχθησαν ὡς ἀκολούθως :

Καταθέσεις.

Αἱ πάσης φύσεως καταθέσεις παρὰ τῇ Τραπεζῇ ἀνῆρχοντο εἰς τὸ τέλος τοῦ 1965 εἰς 21,5 δισεκ. δρχμῶν, σημειώσασα αὐξήσιν ἐν σχέσει πρὸς τὸ 1964 ἐκ 530 ἑκατ. δρχμῶν.

Αἱ καταθέσεις Ταμιευτηρίου ἐνεφάνισαν αὐξήσιν κατὰ τὸ ἔτος 1965 κατὰ 825 ἑκατ. δρχμῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν καταθετῶν ἐν γένει ἀνῆρχετο κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1965 εἰς 886.000, ἔναντι 795.000 τοῦ 1964, σημειώσας αὐξήσιν 91.000 μερίδων (ἔξ ὧν 77.000 Ταμιευτηρίου), ἔναντι αὐξήσεως 83.000 μερίδων (66.000 Ταμιευτηρίου) τοῦ 1964. Τὸ ποσοστὸν συμμετοχῆς μας εἰς τὸ σύνολον τῶν καταθέσεων εἰς τὰς ἐμπορικὰς Τραπεζὰς παρέμεινεν εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον (62% περίπου).

Χορηγήσεις.

Τὸ σύνολον τῶν χορηγήσεων τῆς Τραπεζῆς ἀνῆρχετο τὴν 31 Δεκεμβρίου 1965 εἰς 18,3 δισεκ. δρχμῶν, ἔναντι 17,9 δισεκ. δρχμῶν τὴν 31 Δεκεμβρίου 1964, δηλαδὴ ἐσημείωσεν αὐξήσιν 344 ἑκατ. δρχμῶν.

Δέον, ἐν τούτοις, νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ πρὸς τὴν βιομηχανίαν καὶ εἰσοτεχνίαν χορηγήσεις ἐσημείωσαν αὐξήσιν 720 ἑκατ. δρχμῶν, ἴσην περίπου πρὸς τὴν τοῦ προηγούμενου ἔτους, ἐνῷ αἱ πρὸς τὸ ἐμπόριον ἐνεφάνισαν προσωρινὴν κάμψιν 100 ἑκατ. δρχμῶν, μεγαλύτεραν δὲ κάμψιν (252 ἑκατ. δρχμῶν) αἱ πρὸς ὀργανισμοὺς κοινῆς ὠφελείας (ΔΕΗ, ΟΤΕ).

Αἱ εἰς κεφάλαια ἀνάγκαι τῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν κάλυψιν τῶν χρηματοδοτήσεων ἀντιμετωπίσθησαν ἐν μέρει μὲν ἐκ τῆς αὐξήσεως τῶν καταθέσεων, κατὰ τὸ ὑπόλοιπον δὲ ἐξ ἠϋξημένης προσφυγῆς εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, τοῦ μέσου ὁρου χρηματοδοτήσεώς μας ἐκ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Ἰδρύματος ἀνελθόντος εἰς 1.300 ἑκατ. δρχμῶν, ἔναντι 1.075 ἑκατ. δρχμῶν τοῦ προηγούμενου ἔτους, ἀφορῶντος δὲ καὶ πάλιν κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς χρηματοδοτήσεις ὀργανισμῶν κοινῆς ὠφελείας (ΔΕΗ, ΟΤΕ κλπ.).

Ἀποτελέσματα χρήσεως.

Τὸ σύνολον τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς Τραπεζῆς, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν χρεωστικῶν τόκων, ἀνῆλθεν εἰς 1.232 ἑκατ. δρχμῶν, ἔναντι 1.167 ἑκατ.

δραχμῶν τοῦ ἔτους 1964. Αἰσθανομένου ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα τοῦ 1964 περιελήφθησαν ποσὸν 70 ἑκατ. δραχμῶν ἀποτελοῦν τὸν συνεισπραττόμενον φόρον κύκλου ἐργασιῶν καὶ χαρτοσήμου (τὰ ὅποια ἀπὸ τοῦ ἔτους 1965 ἐξεπέστησαν τόσον ἐκ τῶν ἐσόδων ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἐξόδων) καὶ ποσὸν 40 ἑκατ. δραχμῶν ἀφορῶν εἰς ἔσοδα παλαιῶν χρήσεων, ἡ πραγματικὴ αὐξησις τῶν ἐσόδων 1965 ἐν σχέσει πρὸς τὸ 1964 ἀνῆλθεν εἰς 175 ἑκατ. δραχμῶν ἢ 16,5%, ὑποδηλοῦν δὲ ὅτι καὶ κατὰ τὸ ὑπὸ ἀνασκόπησιν ἔτος, παρὰ τὰς ἰδιαζούσας συνθήκας ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐλειτούργησε τὸ τραπεζικὸν σύστημα κατὰ τὸ 1965, αἱ ἐργασίαι τῆς Τραπεζῆς ἐξευρίχθησαν μὲ ἱκανοποιητικὸν ρυθμὸν.

Τὰ ἔσοδα διαχειρίσεως ὑψίσθησαν ἀντιστοίχως μεταξὺ 1964 καὶ 1965 ἀπὸ 698 ἑκατ. δραχμῶν (ἄνευ φόρου κύκλου ἐργασιῶν καὶ χαρτοσήμου) εἰς 831 ἑκατ. δραχμῶν.

Τὸ σύνολον τῶν διὰ τὸ προσωπικὸν δαπανῶν ἐμφανίζει αὐξήσιν 138,6 ἑκατ. δραχμῶν, ἡ ὁποία εἰς τὴν πραγματικότητα δέον νὰ περιορισθῇ εἰς 122,4 ἑκατ. δραχμῶν, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι εἰς τὰς ἀντιστοίχους δαπάνας 1964 δὲν περιελήφθη ὁ φόρος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ἐμφανιζόμενος εἰς τοὺς «Φόρους ἐν γένει».

Ἡ ὡς ἄνω πραγματικὴ αὐξήσις ἐξ 122,4 ἑκατ. δραχμῶν προήλθε : α) κατὰ 21 ἑκατ. δραχμῶν ἐκ τῆς ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 ἐνσωματώσεως τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν μισθοδοσίαν, β) κατὰ 45 ἑκατ. δραχμῶν ἐκ τῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν κατὰ 10% ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1965 (ἐνῶ τὸ 1964 ἐπεβαρύνθη μὲ 7% καὶ μόνον διὰ τὸ τελευταῖον τρίμηνον), γ) κατὰ 10 ἑκατ. δραχμῶν ἐκ τῆς καταβολῆς ὁλοκλήρου δεκαπενθημέρου δι' ἐπίδομα ἀδείας (ἐνῶ τὸ 1964 κατεβλήθη τὸ 1/2), δ) κατὰ 7 ἑκατ. δραχμῶν ἐκ τῆς παροχῆς τῶν κανονικῶν προσαυξήσεων καὶ εἰς τοὺς βαθμοὺς Ὑπομηματάρχου καὶ ἄνω, ε) κατὰ 5 ἑκατ. δραχμῶν ἐκ τῆς κανονικῆς βαθμολογικῆς ἐξελίξεως τοῦ προσωπικοῦ, στ) κατὰ 12 ἑκατ. δραχμῶν περίπου ἐξ ἀποδοχῶν καὶ εἰσφορῶν νέων ὑπαλλήλων προσληφθέντων κατὰ τὸ 6' ἑξάμηνον 1964, ἐκκαθαρισθειῶν ἐντὸς τοῦ ἔτους 1965, καὶ ζ) κατὰ 22 ἑκατ. δραχμῶν ἐκ μισθοδοσίας καὶ ασφαλιστικῶν εἰσφορῶν τῶν προσληφθέντων ἐντὸς τοῦ 1965 νέων ὑπαλλήλων.

Σημειοῦμεν ὅτι τὰ δύο τελευταῖα χονδύλια 34 ἑκατ. δραχμῶν ἐν συνόλῳ, παρατιθέμενα διὰ λόγους λογιστικῆς συγκρίσεως καὶ μόνον, οὐδόλως ἀπεικονίζουν πρόσθετον ἐπιβάρυνσιν τῆς Τραπεζῆς ἐκ τῶν νέων προσλήψεων ὑπαλλήλων, ἐκ τῶν ὁποίων, ὡς εἰς τὸ οἰκεῖον περὶ «Προσωπικοῦ» κεφάλαιον διευκρινίζομεν, ἡ Τράπεζα οὐδόλως ἐπεβαρύνθη τελικῶς, ἀποκαμίσασα καὶ οἰκονομίαν τῆς τάξεως τῶν 10 ἑκατ. δραχμῶν, λόγῳ περιορισμοῦ τῆς δαπάνης τῶν ὑπερωριῶν.

Αἱ ἀμοιβαὶ τρίτων ἐμφανίζουν αὐξήσιν κατὰ 4,8 ἑκατ. δραχμῶν, καὶ τὰ γενικὰ ἔσοδα κατὰ 6,8 ἑκατ. δραχμῶν. Ἀντιθέτως οἱ φόροι παρουσιάζουν μείω-

σιν κατὰ 86,5 ἑκατ. δραχμῶν, ὀφειλομένην εἰς τὴν κατὰ τὸ 1964 λογιστικὴν ἐμφάνισιν ὑπὸ τὸν λογαριασμὸν τοῦτον τοῦ συνεισπραττομένου φόρου κύκλου ἐργασιῶν καὶ χαρτοσήμου (70 ἑκατ. δραχμῶν) καὶ τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν (16,2 ἑκατ. δραχμῶν), ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ τὴν χρῆσιν 1965 ὁ μὲν πρῶτος ἐξεπέρσθη ἀπὸ τὰ ἔσοδα ὃ δὲ δεύτερος ἐνεσωματώθη εἰς τὰς «Ἀποδοχάς», ὡς ἤδη ἐξετέθη.

Ἐπιθυμοῦμεν, ἐν τέλει, νὰ σημειώσωμεν τὸ γεγονός, ὅτι, παρὰ τὴν ἀνωτέρω αὐξάνειν τῶν ἐξόδων διαχειρίσεως, ἡ ἐξ αὐτῶν ποσοστιαία ἐπιδάρυναι τῶν χρηρηγήσεων τῆς Τραπεζῆς, ἀνερχομένη εἰς 4,5% προκειμένου περὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐξόδων διαχειρίσεως καὶ 3,7% προκειμένου εἰδικώτερον περὶ τῶν δαπανῶν προσωπικοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ εὐρίσκεται εἰς ἐπίπεδα σημαντικῶς κατώτερα τῶν ἀντιστοίχων ποσοστῶν ὅλων τῶν ἄλλων ἐμπορικῶν τραπεζῶν, ἐγγύτατα δὲ ἢ καὶ κάτω τῶν ἀντιστοίχων ἐπιδαρύνσεων καὶ τῶν ξένων ἀκόμῃ μεγάλων τραπεζῶν.

Καθαρά κέρδη.

Τὰ καθαρά κέρδη τῆς χρήσεως ἀνῆλθον εἰς 400,6 ἑκατ. δραχμῶν, ἔναντι 399 ἑκατ. δραχμῶν τοῦ προηγουμένου ἔτους 1964. Αἰμωνομένου ὅμως ὑπ' ὅψιν ὅτι: εἰς τὰ καθαρά κέρδη τοῦ 1964 περιλήφθησαν καὶ τοιαῦτα παλαιῶν χρήσεων τῆς τάξεως τῶν 40 ἑκατ. δραχμῶν, ἡ πραγματικὴ αὐξάνειν τῶν καθαρῶν κερδῶν τῆς ληξάσης χρήσεως ἀνῆλθεν εἰς 41,6 ἑκατ. δραχμῶν.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω κερδῶν ἐκ 400,6 ἑκατ. δραχμῶν διετέθησαν :

α) Δι' ἀποσβέσιν ἐξόδων ἐγκαταστάσεως	Δρχ. 17,0 ἑκατ.
β) Δι' ἀποσβέσιν Καταστημάτων καὶ Κτημάτων	» 24,0 »
γ) Εἰς προβλέψεις πρὸς κάλυψιν ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων	» 140,0 »
δ) Εἰς ἔκτακτον ἐνίσχυσιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων τοῦ προσωπικοῦ, συμφώνως πρὸς τὸν Νόμον 3662/57	» 50,0 »

Ἦτοι σύνολον Δρχ. 231,0 ἑκατ.

Ἡ ὡς ἄνω ἐξ 140 ἑκατ. δραχμῶν κράτησις, γενομένη ἀφορολογητῶς, ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένου ὁρίου, ἐκρίθη καὶ πάλιν ἐπιβεβλημένη, διὰ τὴν περαιτέρω ἐνίσχυσιν τῶν προβλέψεων πρὸς κάλυψιν τῶν μέχρι σήμερον πάσης φύσεως ἐνδεχομένων ζημιῶν τῆς Τραπεζῆς.

Τὸ μετὰ τὰς ἀποσβέσεις καὶ τὴν ὡς ἄνω κράτησιν ἐκ τῶν κερδῶν 1965 ὑπόλοιπον τῶν προβλέψεων ἐκ 372 ἑκατ. δραχμῶν, ὁμοῦ μετ' ἄλλων τινῶν εἰδικωτέρων προβλέψεων ἐμφανιζομένων εἰς τὸν Ἰσολογισμὸν ὑπὸ τοὺς «Λοιποὺς Λογαριασμοὺς Πιστωτικούς», εἶναι κατὰ τὴν κρίσιν μας ἐπαρκὲς διὰ τὴν

ἀντιμετώπισιν τῶν ὑφισταμένων ἐπισηφαλῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῶν ἐκ μέχρ: σήμερον ὑπ' ὄψιν ἡμῶν στοιχείων ἐνδεχομένων ζημιῶν.

Ἡ μεταξὺ τοῦ ὥς ἄνω ποσοῦ τῶν 372 ἑκατ. δραχμῶν καὶ τοῦ ἐμφανιζομένου εἰς τὸν Ἰσολογισμόν συνολικοῦ κονδυλίου 405 ἑκατ. δραχμῶν διαφορά (33 ἑκατ. δραχμῶν) ἀποτελεῖ εἰδικὴν πρόβλεψιν τοῦ ἐν Λονδίῳ Καταστήματος, σχηματισθεῖσαν βαθμῆδόν παρ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ἐνδεχομένων ζημιῶν του, συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐκεῖ Ἐλεγκτῶν Ὁρκωτῶν Λογιστῶν. Αὕτη ἐνεφανίζετο μέχρι τῆς προηγουμένης χρήσεως εἰς τοὺς «Διαφόρους Λογαριασμοὺς Πιστωτικούς».

Τὸ ἀπομένον ἐν τέλει, κατὰ τὰ ἄνωτέρω, πρὸς διανομὴν ὑπόλοιπον τῶν καθαρῶν κερδῶν ἔξ 169,6 ἑκατ. δραχμῶν, αὐξανόμενον διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ἐκ 0,7 ἑκατ. δραχμῶν ὑπολοίπου τῆς προηγουμένης χρήσεως εἰς 170,3 ἑκατ. δραχμῶν, προτείνομεν νὰ διατεθῇ, συμφώνως πρὸς τὸ Καταστατικόν, ὡς κάτωθι :

Εἰς Τακτικὸν Ἀποθεματικόν 10%	Δρχ. 17,0 ἑκ.	
Εἰς Ἑκτακτον Ἀποθεματικόν	» 28,0 »	Δρχ. 45,0 ἑκατ.
Εἰς πρόβλεψιν διὰ φόρον εἰσοδήματος		27,0
Εἰς πρῶτον μέροςμα πρὸς Δρχ. 86,15 κατὰ μετοχὴν (6% ἐπὶ κεφαλαίου 607.320 μετοχῶν), μείον χαρτοσήμου	» 51,4 »	
Εἰς πρόσθετον μέροςμα πρὸς Δρχ. 73,85 κατὰ μετοχὴν, μείον χαρτοσήμου	» 44,0 »	
Ἐν δλφ μέροςμα πρὸς Δρχ. 160 κατὰ μετοχὴν (μείον χαρτοσήμου)	» 95,4 »	
Πλέον χαρτοσήμου μερισμάτων	» 1,8 »	» 97,2 »
Εἰς ἀμοιβὴν μελῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου		» 0,9 »
Ὑπόλοιπον εἰς Νέον		» 0,2 »
Σύνολον	Δρχ. 170,3	»

Ἡ αὐξήσις τοῦ μερίσματος τῆς χρήσεως 1965 εἰς 160 δραχμάς κατὰ μετοχὴν, παρὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο σημειωθείσαν ἐκ τῶν γνωστῶν λόγων χαλάρωσιν εἰς τὸν ρυθμὸν αὐξήσεως τῶν καταθέσεων καὶ τῶν χορηγήσεων, ἀποτελεῖ πρόσθετον συμβολὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς εἰς τὴν προσπάθειαν πρὸς δημιουργίαν εἰς τὴν χώραν μας κεφαλαιαγορᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν κύριον ρόλον ἔχει διαδραματίσει τὸ ἡμέτερον Ἰδρυμα. Τὴν ἰδίαν κατεύθυνσιν ἐκλήθησαν νὰ ἀκολουθήσουν ὅλαι αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ αἱ ἐταιρεῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐλέγχονται ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Ι Κ Ο Ν

Προσλήψεις.

Κατὰ τὸ ἔτος 1965 ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Τραπεζῆς ηὔξηθη κατὰ 476 ὑπαλλήλους (ἐξ ὧν 117 καθαρίστριαι, νυκτοφύλακες καὶ ἐργάται).

Ὅταν ἡ σημερινὴ Διοίκησις ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰδρύματος εὐρέθη πρὸ ὀξυπλάτου προβλήματος ἀνεπαρκείας προσωπικοῦ, συνέπεια τοῦ ὁποῦο ἦτο ἡ μὴ κανονικὴ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος. Τὸ προσωπικὸν τῆς Τραπεζῆς ἀντιμετώπιζε τὸν συνεχῶς αὐξανόμενον ὄγκον ἐργασιῶν μετὰ μεγάλης δυσχερείας καὶ δι' ὑπερωριῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιβάρυνσις τῆς Τραπεζῆς ἀνήρχετο ἑτησίως εἰς 35 ἑκατ. δραχμῶν περίπου.

Αἱ ὑφιστάμεναι ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας προσωπικοῦ ἀνωμαλῆαι ἦσαν τριῶν κατηγοριῶν : α) Μεγάλῃ καθυστέρησις εἰς τὰς συμφωνίας λογαριασμῶν δραχμῶν καὶ συναλλάγματος, τινὲς τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο ἐν καθυστέρησει ἤδη ἀπὸ τοῦ 1959. β) Ἀδυναμία τῆς Τραπεζῆς ἐλλεῖπει ἐπαρκοῦς προσωπικοῦ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἐργατικὴν νομοθεσίαν διὰ τῆς χορηγήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων ἀδειῶν εἰς τὸ Πρωσωπικόν. Κατὰ τὸ 1964 ἡ Τράπεζα εὐρίσκετο εἰς καθυστέρησιν χορηγήσεως ἀδειῶν προσωπικοῦ ἐν τῷ συνόλῳ 40.000 ἡμερῶν. γ) Ἀδυναμία ἐπανδρώσεως τῶν νέων Ὑποκαταστημάτων τῆς Τραπεζῆς, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς μέχρι τέλους τοῦ τρέχοντος ἔτους θὰ ὑπερβῇ τὰ τριάκοντα. δ) Ἀδυναμία ἐξασφαλίσεως τῆς εὐρύθμου διεξαγωγῆς τῶν συνεχῶς αὐξανόμενων ἐργασιῶν τῆς Τραπεζῆς. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρω ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πρὸς εἰσπραξίν ἀξιῶν, ἐνῷ πρὸ ὀλίγων ἔτων ὑπερέβαινε μόλις τὸ ἐν ἑκατομμύριον, θὰ ἐγγίσῃ ἐφέτος τὰ 8 ἑκατομμύρια.

Πρὸς πλήρωσιν τῶν ὑφισταμένων κενῶν διεξήχθη σειρά δημοσίων διαγωνισμῶν τόσον κατὰ τὸ 1964 ὥσον καὶ κατὰ τὸ 1965. Διὰ τὸ τρέχον ἔτος προκηρύχθησαν ἐσχάτως πέντε διαγωνισμοὶ διὰ τὴν πρόσληψιν 275 νέων ὑπαλλήλων πρὸς πλήρωσιν κενῶν, λόγῳ ἐξόδου ὑπαλλήλων καὶ αὐξήσεως ἐργασιῶν.

Ἐπιθυμῶ νὰ πληροφορήσω τὴν Συνέλευσιν τῶν Μετόχων ὅτι οἱ διαγωνισμοὶ διεξάγονται κατὰ τρόπον ἀπολύτως ἀδιάβλητον, ὥς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι οὐδὲν δάσιμον παράπονον ἐναντίον αὐτῶν ὑπεβλήθη εἰς τὴν Διοίκησιν μέχρι τοῦδε. Θεωρῶ ἀνάγκην νὰ τονίσω ἐπίσης ὅτι ἡ ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως ὑφ' ἡμῶν τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπεζῆς μέχρι σήμερον αὐξήσις τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπεζῆς, ἐνῷ κατέστησε δυνατὴν τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν αὐτῆς καὶ τὴν ἐπ' ἀνδρωσιν τῶν νέων Καταστημάτων, ὅχι μόνον δὲν ἐπεβάρυνε τὴν Τράπεζαν, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἀπέφερεν οἰκονομίαν. Πράγματι, ἡ συνολικὴ ἐπιβάρυνσις ἐκ τῆς μισθοδοσίας τῶν νεοπροσληφθέντων ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1964 μέχρι σήμερον ὑπαλλήλων, μετ' ἀφαίρεσιν τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐξερχομένων, ἀνέρχεται κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰς 9 μόνον ἑκατ. δραχμῶν. Ἐὰν ὅμως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι περιωρίσθη κατὰ 16 ἑκατ. ἡ δαπάνη ἐξ ὑπερωριῶν, τότε ἐκ τῆς μισθοδοσίας

τῶν νεοπροσληφθέντων ὑπαλλήλων προκύπτει διὰ τὴν Τράπεζαν ὠφέλεια 7 ἑκατ. δραχμῶν. Ἐὰν εἰς τὸ πρὸς αὐτὸ προστεθοῦν καὶ 3 ἑκατ. ἐξ ἀντιστοίχου μειώσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τῆς Τραπεζῆς διὰ τοὺς ἐξελθόντας ὑπαλλήλους, τότε τὸ σύνολον τῆς ἐπιτευχθείσης οἰκονομίας διὰ τῆς πολιτικῆς τῶν προσλήψεων ἀνέρχεται εἰς 10 ἑκατ. δραχμῶν. Ἡ παρουσιαζομένη εἰς τὸν Ἰσολογισμόν αὐξήσις τοῦ συνόλου τῶν δαπανῶν διὰ τὸ Προσωπικὸν τῆς Τραπεζῆς, ἀπαντῶσα, καὶ δὴ κατὰ μείζον ποσοστὸν, εἰς ὅλα ἀνεξαίρετως τὰ Ἰδρύματα, ὀφείλεται εἰς λόγους ἀσχετοὺς πρὸς τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν ὑφ' ἡμῶν πολιτικὴν προσλήψεων, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐπῆλθε μείωσις δαπανῶν. Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι : ἡ αὐξήσις τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων δυνάμει τῶν ἀποφάσεων τῶν δικαιοτητικῶν δικαστηρίων, ἡ ἐνσωματώσις τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν μισθοδοσίαν, κ. ἄ.

Ἑκπαίδευσις καὶ μετεκπαίδευσις Προσωπικοῦ.

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνακοινωθέντα πρὸς τὴν περυσινήν Συνέλευσιν ἡ Διοίκησις διηύρυνε τὸ πρόγραμμα μετεκπαίδεύσεως τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Τραπεζῆς. Κατόπιν διαγωνισμοῦ ἐπελέγησαν ὠρισμένοι ὑπάλληλοι, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου μετεκπαιδεύονται εἰς τὴν τραπεζικὴν μεθοδολογίαν τεσσάρων ξένων χωρῶν. Ἐνισχύθησαν οἰκονομικῶς 780 ὑπάλληλοι πρὸς ἐκμάθησιν ξένων γλωσσῶν, 430 πρὸς φοίτησιν εἰς Πανεπιστημιακὰς Σχολάς, 55 διὰ τὴν συμμετοχὴν των εἰς Σεμινάρια τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Παραγωγικότητος καὶ τῆς Ἑταιρείας Διοικήσεως Ἐπιχειρήσεων. Ἀπεστάλησαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δι' ἐπαγγελματικὴν ἐπιμόρφωσιν 11 ὑπάλληλοι καὶ εἰς διάφορα Πανεπιστήμια 4 ὑπάλληλοι.

Περιβάλλουσα ἡ Διοίκησις μὲ στοργὴν τὸ ἐν ἐνεργείᾳ Προσωπικὸν καὶ τοὺς Συνταξιούχους ἐξήτασε μὲ πᾶσαν εὐμένειαν τὰ ἐκκρεμοῦντα προβλήματα καὶ ἐπέλυσε τὰ ἐξ αὐτῶν κριθέντα εὐλογα ἐν ὅψει πάντοτε τῶν δυνατοτήτων τῆς Τραπεζῆς.

ΜΗΧΑΝΟΓΙΑΝΩΣΙΣ

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐτέθησαν αἱ βάσεις ὀρθολογικῆς λειτουργίας τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ σκοπῷ αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος καὶ μειώσεως τοῦ κόστους τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς. Τὸ Μηχανολογιστικὸν Κέντρον τῆς Τραπεζῆς ἀνοικοδομεῖται μὲ ταχὺν ρυθμὸν διὰ τὰ στεγὰς ἡλεκτρονικὰ μηχανήματα νεωτάτου τύπου, χαμηλοτέρου κόστους καὶ ὑπερδιπλασίας παραγωγικῆς ἱκανότητος ἐν σχέσει μὲ τὰ χρησιμοποιούμενα σήμερον, καθὼς καὶ διὰ τὰ στεγὰς τρίτον ἡλεκτρονικὸν συγκρότημα, τὸ ὅποιον ἀποδίδει εἰς τὴν μηχανογράφειαν τῆς ἐργασίας εἰσπράξεως ἀξιών. Ἡ ἐναρξίς τῆς λειτουργίας

τοῦ νέου συγχρόνου μηχανολογιστικοῦ Κέντρου τῆς Τραπεζῆς ἔχει προγραμματισθῇ διὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον. Ἡ μηχανογράφησις τοῦ χαρτοφυλακίου πελατείας τῆς Τραπεζῆς θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν εἰς τὰς ὀργανωτικὰς προσπάθειάς αὐτῆς, μὲ ἄμεσον ἀντίκτυπον εἰς τὸ ὑψηλὸν κόστος τῆς ἐργασίας ταύτης. Ὑπολογίζομεν εἰς τὴν κατὰ 25% μείωσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀποδέσμευσιν προσωπικοῦ καὶ χώρων τῶν διαφόρων Ὑποκαταστημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ δυνηθῶν νὰ λειτουργήσουν ἀνετώτερον καὶ ἐξυπηρετικώτερον διὰ τὴν πελατείαν τῶν.

ΝΕΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

Ἐντὸς τοῦ 1965 ἱδρύθησαν 5 νέα Ὑποκαταστήματα καὶ Πρακτορεῖα. Ἐγένετο μετεγκατάστασις 5 Ὑποκαταστημάτων εἰς νέα ἰδιόκτητα σύγχρονα κτίρια. Κατὰ τὸ 1966 προβλέπεται ἡ ἱδρυσις καὶ λειτουργία τριάκοντα εἰσέτι Ὑποκαταστημάτων καὶ Πρακτορείων, ἐγκριθέντων ὑπὸ τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐντὸς τοῦ 1965 ἐθεμελιώθησαν 5 νέα ἰδιόκτητα κτίρια. Ἐπίσης ἐπερατώθησαν αἱ διασκευαὶ πολλῶν ἰδιοκτητῶν Καταστημάτων καὶ ἤρχισαν καὶ συνεχίζονται αἱ διασκευαὶ ἄλλων. Διὰ τὸ 1966 προβλέπεται ἡ θεμελίωσις 12 νέων Καταστημάτων.

Κύριοι Μέτοχοι,

Μετά ἀπὸ εἰς 125 ὀλοκλήρων ἐτῶν κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐν μέσῳ ἐθνικῶν περιπετειῶν καὶ κρίσεων ἀπετέλεσε τὸν σταθερώτερον ἴσως καὶ ἰσχυρότερον ἐκ τῶν βασικῶν θεσμῶν τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους, εὐρίσκεται καὶ πάλιν εἰς τὰς προφυλακὰς τῶν προσπαθειῶν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιβιώσεως καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ ἔθνους εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον τῶν κολοσσῶν. Ἡ ἰσχύς τῆς Τραπεζῆς δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὸ μέγεθος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον τὴν κατατάσσει μεταξὺ τῶν μεγαλυτέρων Τραπεζῶν τῆς Εὐρώπης. Συνίσταται ἐπίσης εἰς τὸ ὅτι τόσον εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων ὅσον καὶ εἰς τὴν συνείδησιν τῶν οἰκονομικῶν κύκλων τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀποτελεῖ πράγματι Ἐθνικὸν Ἰδρυμα, μοναδικὸν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον. Ἡ θέσις αὐτῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι δικαίως σεμνυνόμεθα καὶ ἡμεῖς, Κύριοι Μέτοχοι, καὶ ἡ Διοίκησις καὶ ἅπαν τὸ Προσωπικόν τῆς, ἐπιβάλλει σοβαρωτάτας εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα θὰ ἐκπληρώσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὰς ὑποχρεώσεις τῆς εἰς τὸ μέλλον ὥπως ἐπράξε καὶ εἰς τὸ παρελθόν.